

7.3.2012

A7-0033/27

Poprawka 27

Oreste Rossi

w imieniu grupy politycznej EFD

Sprawozdanie

Chris Davies

Konkurencyjna gospodarka niskoemisyjna do 2050 r.

COM(2011)0112 – 2011/2095(INI)

A7-0033/2012

Projekt rezolucji (art. 157 ust. 4 Regulaminu) w celu zastąpienia projektu rezolucji nielegislacyjnej A7-0033/2012

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112) oraz towarzyszące mu dokumenty robocze (SEC(2011)0288) i (SEC(2011)0289),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji pt. „Postęp w realizacji celów z Kioto” (COM(2011)0624) i towarzyszący mu dokument roboczy (SEC(2011)1151),
 - uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE,
 - uwzględniając wnioski w sprawie przekształcenia i zmiany dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID)¹ oraz dyrektywy w sprawie nadużyć na rynku², które dotyczą uprawnień do emisji w ramach unijnego systemu ETS,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 23 października 2011 r.,
 - uwzględniając wynik posiedzenia COP-17 UNFCCC, określony jako „protokół z Durbanu”,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że UE-15 przekroczyła już powzięty w ramach protokołu z Kioto cel w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych; mając na uwadze, że najbardziej rygorystyczny jednostronny cel w zakresie ograniczenia emisji ustanowiony w pakiecie klimatyczno-energetycznym UE wkrótce zostanie osiągnięty a nawet może zostać przekroczony;

¹ COM(2011) 0656 i COM(2011) 0652.

² COM(2011)0651.

- B. mając na uwadze, że Parlament Europejski i Rada Europejska zadeklarowały dążenie do zapewnienia ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 80–95% do 2050 r.;
- C. mając jednak na uwadze, że negocjacje COP w ramach UNFCCC nadal znajdują się w martwym punkcie, ponieważ niektóre kraje o znaczących gospodarkach już oświadczyły (np. Japonia i Rosja) lub postanowiły (Kanada), że nie wyrażą zgody na drugi okres zobowiązań w ramach porozumienia „Kioto II”, a Stany Zjednoczone nie dokonały ratyfikacji nawet pierwszego okresu zobowiązań; mając na uwadze, że w odpowiedzi na ten impas Komisja stwierdziła, że nieuwzględnienie tego faktu i jednostronne podejmowanie dalszych działań byłoby błędem strategicznym;
- D. mając na uwadze, że unijny pakiet klimatyczno-energetyczny został przyjęty w oparciu o zapewnienie, że również pozostałe kraje emitujące duże ilości CO₂ przyjmą podobne zobowiązania, lecz że do tego nie doszło i najprawdopodobniej nie dojdzie przynajmniej przed rokiem 2020;
- E. mając na uwadze, że w okresie od wejścia w życie unijnego pakietu klimatyczno-energetycznego PKB w UE pozostał praktycznie na tym samym poziomie, w związku z czym skutki kryzysu z 2008 r. nie zostały jeszcze złagodzone, mając natomiast na uwadze, że w państwach BRIC odnotowano silny, jeśli nie gwałtowny wzrost; mając na uwadze, że w tym samym okresie cena energii w UE odnotowano silniejszy niż gdzie indziej wzrost ceny energii;
- F. mając na uwadze, że branża przemysłowa musi mieć jasność co do unijnej strategii gospodarczej i przemysłowej w celu podejmowania długoterminowych inwestycji;

Wymiar międzynarodowy i ramy strategiczne

1. podkreśla, że UE obecnie działa w warunkach, które nie zapewniają już równych szans dla wszystkich, i stała się obiektem prawdziwego „dumpingu klimatycznego” obok innych form dumpingu przynoszących jej uszczerbek;
2. stwierdza, że w obliczu tych warunków ustawodawstwo klimatyczne UE okazuje się czynnikiem spowalniającym naprawę gospodarczą Unii;
3. zgadza się całkowicie, że jednostronne podejmowanie dalszych działań byłoby błędem strategicznym; nie popiera w związku z tym przedstawionego przez Komisję planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r., ponieważ uważa, że:
 - a) jest to niebezpieczne, pochopne posunięcie, które raz na zawsze zaprzepaści wszelkie szanse na to, by UE była konkurencyjna na rynku światowym;
 - b) nie jest to odpowiednia podstawa do przedstawiania wniosków dotyczących inicjatyw legislacyjnych i innych działań w zakresie polityki gospodarczo-klimatycznej, gdyż bazuje na ocenie skutków, która nie została jeszcze zaktualizowana przy uwzględnieniu najnowszych scenariuszy UE w sprawie koszyka energetycznego;
 - c) niektóre przewidziane w tym planie cele dla sektorów są niewiarygodne (zwłaszcza całkowite wyeliminowanie emisji w sektorze energetycznym, mieszkaniowym i usługowym);

4. wzywa Komisję do nieprzedstawiania dalszych wniosków dotyczących prawodawstwa klimatycznego, do wstrzymania wdrażania unijnego pakietu klimatyczno-energetycznego lub co najwyżej do ograniczenia się do wdrożenia już obowiązującego prawodawstwa klimatycznego w ramach celu 20-20-20; ponadto wzywa Komisję do dopilnowania, by spójne i stabilne ramy ustawodawcze zostały utrzymane, tak aby nie udaremnić ogromnych inwestycji długoterminowych poczynionych już przez przemysł;
5. zauważa, że ogólnoswiatowy rozwój i wdrażanie niskoemisyjnych technologii znacznie przyspiesza swoje tempo, a przyszła konkurencyjność Europy zależeć będzie od zwiększenia poziomu nakładów inwestycyjnych, a przede wszystkim od podjęcia działań mających na celu ochronę jej własnej przyjaznej dla środowiska produkcji przed produkcją z takich krajów jak Chiny, które ponoszą największą odpowiedzialność za emisje gazów cieplarnianych;

System handlu uprawnieniami do emisji

6. uznaje, że unijny system handlu uprawnieniami do emisji (ETS) jest obecnie głównym instrumentem w zakresie redukcji emisji przemysłowej i propagowania inwestycji w technologie niskoemisyjne;
7. zwraca uwagę, że system handlu uprawnieniami do emisji jest instrumentem elastyczności służącym osiągnięciu konkretnych celów politycznych, które dotyczą głównie operatorów działających w sektorach objętych tym systemem; w związku z tym wzywa Komisję do przyjęcia środków, przed rozpoczęciem trzeciej fazy, w celu zapewnienia funkcjonowania tego systemu w pierwotnie zamierzony sposób;
8. podkreśla w tym kontekście, że ponowna klasyfikacja jednostek emisji podlegających systemowi handlu uprawnieniami do emisji jako instrumentów finansowych, o czym jest mowa we wniosku dotyczącym przeglądu MiFID, będzie uwzględniała nowe wymagania dotyczące nadzoru rynku, czego celem jest uniknięcie tworzenia toksycznych instrumentów na wysoce spekulacyjnym rynku pochodnych instrumentów finansowych na takich samych zasadach jak w innych sektorach rynku; uważa, że należy poczynić wszelkie możliwe kroki w celu zapobieżenia takiej sytuacji; w związku z tym wzywa Komisję do dokonania przeglądu przedmiotowego wniosku w celu zapewnienia ochrony systemu handlu uprawnieniami do emisji przed skutkami czysto finansowej spekulacji;
9. spogląda z najwyższym zaniepokojeniem na powtarzające się propozycje utworzenia rezerwy uprawnień do emisji („set aside”) w celu sztucznego zwiększenia ich ceny rynkowej, ponieważ:
 - a) jeśli nie zostanie dokonana zmiana celów już zatwierdzonych na rok 2020, z resztą wielokrotnie odrzucona przez Parlament Europejski i Radę Europejską, dokonanie zmiany ex post tego instrumentu rynkowego w sposób interwencyjny, w celu ustalenia ceny CO₂ czyli de facto wprowadzenia podatku, oznacza zrezygnowanie z systemu jako takiego;
 - b) takie sztuczne zwiększenie uprawnień do emisji CO₂ byłoby z pewnością korzystne dla podmiotów finansowych zajmujących się handlem uprawnieniami do emisji, czyli właśnie dla tego rodzaju logiki finansowej i spekulacyjnej, która jako pierwsza doprowadziła do obecnego światowego kryzysu gospodarczego (bezpośredni udział banków w unijnym

systemie ETS stanowi na to konkretny dowód);

c) oprócz kosztów spowodowanych deficytem bezpłatnych uprawnień, dla przedsiębiorstw oznaczałoby to niekontrolowany wzrost kosztów zaopatrzenia w energię elektryczną ze względu na zwiększenie faktur za energię o dodatkowe koszty CO₂ poniesione przez przedsiębiorstwa energetyczne;

d) środek ten, zachęcając do ucieczki emisji dwutlenku węgla, paradoksalnie prowadziłby do wzrostu emisji globalnych;

Ucieczka emisji gazów cieplarnianych

10. wzywa Komisję do opublikowania szczegółowych danych na temat realnego wkładu UE na rzecz globalnej redukcji emisji CO₂ od 1990 r. przy uwzględnieniu unijnej konsumpcji produktów produkowanych obecnie poza jej terytorium;
11. wzywa Komisję do przeprowadzania analizy sektorów, w których swobodne przyznawanie uprawnień nie jest w stanie zapobiec ucieczce emisji dwutlenku węgla;
12. zauważa, że obecnie obowiązujące normy mające na celu zapobieżenie ucieczce emisji ogólnie rzecz biorąc okazują się nieskuteczne; zwraca uwagę w związku z tym, że w sektorach UE najbardziej narażonych na ryzyko ucieczki emisji cały czas likwidowane są przedsiębiorstwa, co wynika z wprowadzenia na podstawie systemu handlu uprawnieniami do emisji dodatkowych kosztów pośrednich oraz z braku ich odpowiedniej kompensacji;
13. w świetle „dumpingu klimatycznego”, którego skutki odczuwa obecnie UE, uważa, że wyłącznie wprowadzenie podatku od emisji CO₂ na granicach UE mogłoby przyczynić się do skutecznego zapobiegania ucieczce emisji dwutlenku węgla; apeluje ponadto o umożliwienie państwom członkowskim rekompensowania do 100% dodatkowych kosztów pośrednich poniesionych przez sektory najbardziej narażone na ryzyko ucieczki emisji;

Efektywność energetyczna

14. wzywa Komisję do wycofania wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej¹ oraz do przekształcenia go w ten sposób, aby nie naruszał przysługującego państwom członkowskim prawa do określania warunków wykorzystania własnych zasobów energii, możliwości wyboru między różnymi źródłami energii oraz ogólnej struktury własnych dostaw energii²; apeluje o to, aby w tym wniosku w żadnym wypadku nie ustanawiano wiążących celów;
15. zwraca uwagę na podstawowe założenie, według którego to nie środki służące oszczędności energii zapewniają efektywność energetyczną, lecz na odwrót; apeluje o uwzględnienie tego założenia we wszystkich przepisach dotyczących efektywności energetycznej;

¹ COM(2011)0370.

² Art. 192 ust. 2 akapit drugi TFUE.

Badania naukowe i rozwojowe

16. wzywa Komisję do zapewnienia, że w inicjatywie „Horyzont 2020” priorytet zostanie nadany potrzebie rozwijania technologii pobudzających konkurencyjność UE;

Technologie

17. wzywa Komisję do zapewnienia bezstronności w wyborze technologicznym w celu zapewnienia tego, by najwłaściwsze technologie redukcji emisji dla poszczególnych sektorów i obszarów geograficznych zostały przetestowane i zastosowane;
18. zwraca uwagę, że technologia CCS cały czas znajduje się na etapie doświadczalnym oraz że jej faktyczny potencjał redukcji emisji dwutlenku węgla, a także jej bezpieczeństwo i zrównoważoność środowiskowa nie zostały jeszcze sprawdzone;
19. zauważa jednak, że dla osiągnięcia celów określonych w planie działania, Komisja zbyt optymistycznie traktuje tę technologię i przypisuje jej zbawienną rolę, co poddaje w wątpliwość treść całego komunikatu;

Wytwarzanie energii

20. apeluje do Komisji o przeprowadzenie nowej, szczegółowej i zaktualizowanej w oparciu o najnowsze scenariusze UE w sprawie koszyka energetycznego oceny skutków w świetle przyjmowania przez różne państwa członkowskie planów odejścia od energii jądrowej po katastrofie w Fukushima;

Transport

21. z zadowoleniem odnosi się do lepszego niż się spodziewano postępu, który poczynili producenci pojazdów w zakresie redukcji emisji CO₂ w samochodach osobowych, oraz podkreśla znaczenie zwiększenia efektywności paliwowej, poprawy jakości opon i aerodynamiki; zaleca jednak, aby wszelkie bardziej rygorystyczne ograniczenia, jakie Komisja zaproponuje w przyszłości w odniesieniu do średnich emisji CO₂ dla nowych pojazdów samochodowych, były wykonalne pod względem przemysłowym i zrównoważone pod względem gospodarczym, a także aby uwzględniały rozwój technologiczny i postępy na rynku;

Rolnictwo

22. zwraca się do Komisji i państw członkowskich, aby nie zachęcały do przeznaczania obszarów rolniczych na użytkowanie lub produkcję inne niż produkcja żywności oraz wzywa Komisję do ochrony i odzyskiwania obszarów opuszczonych;
23. ostrzega Komisję, że „uekologizowanie” (*greening*), w takiej formie, w jakiej zostało przedstawione w projektach legislacyjnych przyszłej WPR na lata 2014-2020, nie będzie w rzeczywistości ani wydajne ani skuteczne dla rolników; wzywa zatem Komisję, aby przed podjęciem decyzji dokonała oceny rzeczywistości terytorialnej, przy uwzględnieniu sąsiadujących z gruntami lub bliskich im rozszerzeń;

24. zaleca w tym względzie rozważenie, aby pomoc na rzecz „uekologiczniana” w ramach przyszłej WPR była pomocą oddzielną od pomocy bezpośredniej lub w stosunku do niej fakultatywną;

Zatrudnienie

25. ostrzega, że bardzo trudno będzie całkowicie wyrównać – przynajmniej nie w perspektywie krótkoterminowej – za pomocą „zielonych miejsc pracy” stałe i ogromne straty w przemyśle i zatrudnieniu wynikające z „dumpingu klimatycznego” oraz że nie nastąpi to automatycznie;
26. obawia się, że państwa członkowskie nie będą dłużej w stanie ponosić kosztów społecznych związanych z „dumpingiem klimatycznym”, jeżeli nadal będzie wywierany silny nacisk rynkowy na stabilność ich budżetów; w związku z tym wzywa Komisję do przyjęcia odpowiednich niezbędnych środków antydumpingowych;
27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Or. it